

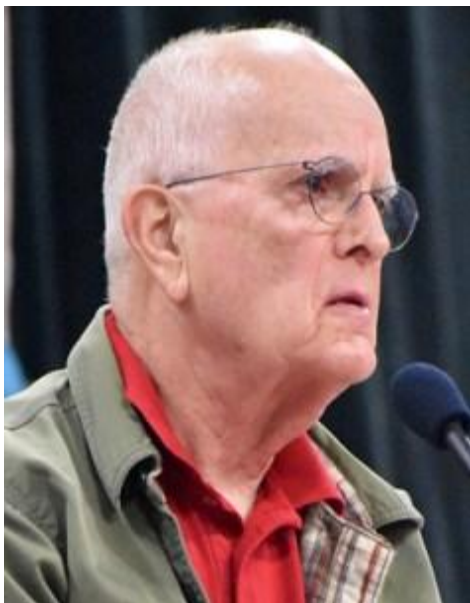
Εισαγωγή

Η στροφή στη βιομηχανία: Η σφυρηλάτηση ενός προλεταριακού κόμματος

Τζακ Μπαρνς

Sydney Boles Χάρλαν Κάουντι, Κεντάκι, Ιούλης 2019. Ανθρακωρύχοι στέκονται στις γραμμές του τρένου για να σταματήσουν τα αφεντικά της Blackjewel από το να μεταφέρουν κάρβουνο μέχρι να πληρωθούν οι μισθοί που τους χρωστούν. Οι εργαζόμενοι στα ορυχεία που δεν είναι οργανωμένοι σε σωματείο κέρδισαν ευρεία συμπαράσταση και τον Οκτώβρη τους μισθούς τους.

Militant/ Arthur Hughes, Jack Barnes, εθνικός γραμματέας του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στις ΗΠΑ.

Το Η στροφή στη βιομηχανία: Η σφυρηλάτηση ενός προλεταριακού κόμματος αφορά το εργατικό πρόγραμμα, τη σύνθεση και την πρακτική του μόνου είδους κόμματος που αξίζει να λέγεται «επαναστατικό» στην εποχή του ιμπεριαλισμού. Το μόνο είδος κόμματος που να μπορεί να αναγνωρίζει το πιο επαναστατικό γεγονός αυτής της εποχής —την αξία των εργαζομένων και τη δυνατότά μας να αλλάξουμε την κοινωνία όταν οργανωόμαστε και δρούμε κατά των καπιταλιστών και όλων των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτικών μορφών της ταξικής τους κυριαρχίας.

Το βιβλίο αυτό αφορά την οικοδόμηση ενός τέτοιου είδους κόμματος στις Ηνωμένες Πολιτείες και σε άλλες καπιταλιστικές χώρες ανά τον κόσμο. Πρόκειται για την κατεύθυνση που έχουν ακολουθήσει το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (ΣΕΚ) και οι προκάτοχοί του επί εκατό χρόνια.

«Δεν θα καταφέρουμε να εδραιώσουμε το κόμμα στην εργατική τάξη, πολύ λιγότερο να εμποδίσουμε την υπονόμηση των επαναστατικών προλεταριακών αρχών του κόμματος, εκτός και εάν το κόμμα είναι στη συντριπτική του πλειονότητα προλεταριακό, εκτός και αν οι εργαζόμενοι στα εργοστάσια και στα ορυχεία αποτελούν την καθοριστική του πλειοψηφία», τονιζόταν στις αποφάσεις που υιοθέτησε το συνέδριο του ΣΕΚ το 1938. Θα πρέπει να είναι αναπόσπαστο κομμάτι των αγώνων που διεξάγουν η εργατική τάξη και άλλοι εκμεταλλευόμενοι παραγωγοί κάθε μέρα στην υπεράσπισή μας και των οικογενειών μας κατά των επιθέσεων και στην αντιμετώπιση των βάνουσων συνεπειών της καπιταλιστικής καταπίεσης.

Militant/Student Singer Πάνω, ανθρακωρύχοι σε διαδήλωση στην Ουάσιγκτον τον Μάρτη 1981, λίγες εβδομάδες πριν 160.000 ξεκινήσουν μια απεργία διάρκειας 10 εβδομάδων με την οποία κέρδισαν μια σύμβαση δίχως τις παραχωρήσεις που απαιτούσαν οι εργοδότες των ορυχείων.

Αυτός ο προσανατολισμός —η γραμμή πλεύσης των Μπολσεβίκων υπό την ηγεσία του Λένιν στην καθοδήγηση των εργατών και των χωρικών στην κατάκτηση της εξουσίας τον Οκτώβρη 1917 — είναι η στρατηγική μας κατεύθυνση από τότε που ιδρύθηκε, δυο χρόνια αργότερα, ένα κομμουνιστικό κόμμα στις Ηνωμένες Πολιτείες, μαζί με άλλα που συνδέονταν με τη νέα Κομμουνιστική Διεθνή. Το νέο κόμμα είχε έναν και μοναδικό στόχο —να ακολουθήσει το παράδειγμα των Μπολσεβίκων. ΤΟ ΣΕΚ είναι ο άμεσος απόγονος αυτού του κόμματος.

Πάνω: Reuters/Kyle Grillot. Στη μέση: Militant/Martin Koppel Κάτω: Militant/John Cobey Πάνω, λιμενεργάτες/τριες σε συλλαλητήριο τον Οκτώβρη 2018 για την αναγνώριση της ένταξης του σωματείου τους στους Τίμστερς και στην υπεράσπιση των μεταναστών εργατών που αντιμετώπιζαν την απέλαση. Στη μέση, δυο λεωφορεία με εργαζόμενους από την χαλυβουργία Sparrows Point στην Βαλτιμόρη, μεταξύ τους και σοσιαλιστές εργάτες που συνέβαλαν στην οργάνωση του καραβανιού, συμμετείχαν τον Μάρτη 1979 στη συγκέντρωση 3.500 εργαζόμενους στο Νιούπορτ Νιούζ της Βιρτζίνιας, για συμπαράσταση στην απεργία για την αναγνώριση του σωματείου Steelworkers Local 8888 στα ναυπηγεία της Tenneco. Ο αγώνας αυτός κατέγραψε τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης και των συνδικάτων από τις νίκες που σημειώθηκαν υπέρ των δικαιωμάτων των Μαύρων στον Νότο. Κάτω, απεργιοί σε πικετοφορία στα ναυπηγεία, Φλεβάρης 1979.

Με την άνοδο του βιομηχανικού καπιταλισμού πριν από σχεδόν διακόσια πενήντα χρόνια, οι διενέξεις μεταξύ των εργαζομένων και των εργοδοτών όλο και περισσότερο έπαιρναν «τον χαρακτήρα της σύγκρουσης μεταξύ δύο τάξεων», εξηγούν ο Καρλ Μαρξ και ο Φρίντριχ Ένγκελς στο Κομμουνιστικό Μανιφέστο, το ιδρυτικό πρόγραμμα του επαναστατικού εργατικού κινήματος. Αντιμέτωποι με την αδίστακτη εκστρατεία των καπιταλιστών για περισσότερα κέρδη, οι εργαζόμενοι δεν έχουν άλλη επιλογή από το να «ενωθούν προκειμένου να συγκρατήσουν τη μείωση των μισθών» και να αντισταθούν στις πιέσεις των εργοδοτών να

επεκτείνουν την εργάσιμη ημέρα και να επιταχύνουν την παραγωγή, με ψυχρή αδιαφορία για την υγεία και την ασφάλειά μας. Αναπόφευκτα, οι εργαζόμενοι «αρχίζουν να σχηματίζουν συνδυασμούς (συνδικάτα)» κατά της τάξης των εργοδοτών.

Η εμπειρία της ταξικής πάλης σχεδόν δύο αιώνων έχουν επαληθεύσει ότι τέτοιου είδους «συνδυασμοί» παίρνουν πολλές μορφές —από δράσεις αντίστασης στο χώρο δουλειάς έως τους αγώνες κατά των λοκ άουτ των εταιρειών, μέχρι απεργίες, οργανωτικές εκστρατείες και καμπάνιες για την επέκταση της ισχύς των συνδικάτων.

Το *Η στροφή στη βιομηχανία: η σφυρηλάτηση ενός προλεταριακού κόμματος* είναι μια νέα έκδοση του βιβλίου που εκδόθηκε πρώτη φορά το 1981 με τον τίτλο *Το μεταβαλλόμενο πρόσωπο της πολιτικής στις ΗΠΑ: Η εργατική πολιτική και τα συνδικάτα*. Αποβλέπει στο να αναγνωστεί, και πάνω από όλα να χρησιμοποιηθεί, ως οδηγός στην οικοδόμηση ενός επαναστατικού εργατικού κόμματος. Μαζί με κείμενα από προηγούμενες εκδόσεις που είχαν επιλεγεί ώστε να εστιάσουν σε βασικά ζητήματα που βρίσκονταν στο επίκεντρο της στροφής του ΣΕΚ στη βιομηχανία από τη δεκαετία του 1970 και μετά, περιλαμβάνει τρία νέα κείμενα τα οποία προσθέτουν συγκεκριμενότητα σε αυτά τα κείμενα.

Δύο από αυτά έχουν επιλεγεί από τις σελίδες της εβδομαδιαίας εφημερίδας *Militant* —το ένα άρθρο είναι για την εκστρατεία *Steelworkers Fight Back* (Αντεπίθεση Χαλυβουργών) στα μέσα της δεκαετίας του 1970, και το άλλο από τη στήλη της βετεράνου του κόμματος Μάρβελ Σκολ με τίτλο «Η διαμόρφωση ενός γραφειοκράτη συνδικαλιστή». Το τρίτο είναι από μια αναφορά του Κεν Σίλμαν τον Φλεβάρη 1980, ο οποίος τον καιρό εκείνο ήταν οργανωτής της δουλειάς των μελών του κόμματος στο συνδικάτο Ενωμένοι Εργαζόμενοι Ορυχείων [United Mine Workers], στην οποία παρουσιάζει μια εκτίμηση των πρώτων δύο χρόνων της συνδικαλιστικής δραστηριότητας και της οικοδόμησης του κόμματος στα ανθρακωρυχεία της Γουέστ Βιρτζίνιας στην Πενσιλβάνια και στην Αλαμπάμα.

Στη δεκαετία του 1960 το ΣΕΚ και η συνδεδεμένη με το κόμμα οργάνωση νεολαίας, η Συμμαχία Σοσιαλιστικής Νεολαίας [Young Socialist Alliance—YSA], είχε μια ραγδαία ανάπτυξη, στρατολογώντας έναν μεγάλο αριθμό νέων μελών, οι οποίοι προσελκύστηκαν στο επαναστατικό εργατικό κίνημα ως φοιτητές που συμμετείχαν ενεργά στον αγώνα κατά του ρατσιστικού συστήματος φυλετικού διαχωρισμού «Τζιμ Κρόου» —στον Βορρά και στον Νότο— καθώς και στην οργάνωση δράσεων κατά του πολέμου στο Βιετνάμ και κατά της καταπίεσης των γυναικών. Τον Φλεβάρη 1978 η Εθνική Επιτροπή του κόμματος υιοθέτησε την πρώτη αναφορά σε αυτή τη συλλογή, «Καθοδηγώντας το κόμμα στη βιομηχανία», και ξεκίνησε μια ιστορική στροφή.

Μέλη του κόμματος ανταποκρίθηκαν με ενθουσιασμό, καθώς και με μια πειθαρχημένη προσοχή σε κάθε λεπτομέρεια. Μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1980 η μεγάλη πλειονότητα των μελών του κόμματος διεξήγαγαν συνδικαλιστική και πολιτική δουλειά πλάι σε άλλους εργαζόμενους στην αυτοκινητοβιομηχανία, στη χαλυβουργία, στους σιδηροδρόμους, στα ορυχεία, στα διυλιστήρια, στα εργοστάσια ηλεκτρικών, στον ιματισμό, στην κλωστοϋφαντουργία, στην επεξεργασία και συσκευασία κρέατος, στα αεροδρόμια και άλλους βιομηχανικούς κλάδους. Οι

αναγνώστες/τριες θα βρουν μια παρουσίαση αυτής της εκτεταμένης δραστηριότητας σε αυτά τα κείμενα και στη νέα και μεγαλύτερη συλλογή φωτογραφιών σε όλο το βιβλίο.

Στη χρονική περίοδο από τότε που το ΣΕΚ έκανε αυτό που έγινε τελικά γνωστό ως στροφή στη βιομηχανία, η ιμπεριαλιστική τάξη πραγμάτων έχει βυθιστεί σε μια όλο και μεγαλύτερη κρίση: ποσοστά κερδών που μειώνονται, διεθνής εντατικοποίηση του ανταγωνισμού μεταξύ των καπιταλιστών, στασιμότητα στις επενδύσεις σε πάγιο κεφάλαιο για την επέκταση των εργοστασίων, του εξοπλισμού τους και στις προσλήψεις προσωπικού, αυξανόμενες πιέσεις προς νομισματικούς πολέμους, και ατελείωτες στρατιωτικές συγκρούσεις. Οι εργαζόμενοι και οι οικογένειές μας αντιμετωπίζουν επιθέσεις από την τάξη των καπιταλιστών, την κυβέρνησή τους και το Ρεπουμπλικανικό και το Δημοκρατικό κόμμα τους, με τις «σοσιαλιστικές» πτέρυγές του, στις συνθήκες εργασίας και ζωής μας —στην ίδια τη ζωή και σωματική μας ακεραιότητα.

Τα πλήγματα των κυρίαρχων δεν τα δεχόμαστε ισοδύναμα ή με την ίδια ισχύ σε όλα τα τμήματα του εργαζόμενου λαού. Οι ανισότητες διευρύνονται όχι μόνο μεταξύ των κοινωνικών τάξεων αλλά μέσα στους κόλπους της ίδιας της εργατικής τάξης.

Μπροστά σε αυτές τις ανένδοτες επιθέσεις, η εργατική τάξη και το εργατικό κίνημα έχουν υποχωρήσει από τη δεκαετία του 1990. Ένα χαρακτηριστικό αυτής της υποχώρησης είναι η μεγάλη πτώση της συνδικαλιστικής οργάνωσης. Η συμμετοχή στα συνδικάτα σε ιδιωτικούς χώρους εργασίας έχει μειωθεί από 20% όταν γράφτηκαν τα κείμενα αυτού του βιβλίου στο 6,5% σήμερα. Η πτώση είναι μεγαλύτερη μεταξύ των βιομηχανικών εργατών —από 87% των ανθρακωρύχων στις στοές το 1977 στο σχεδόν 20% το 2018, από πάνω από 90% των εργαζομένων στην αυτοκινητοβιομηχανία στα τέλη της δεκαετίας του 1970 στο κάπου 50% σήμερα, με ανάλογες τάσεις μεταξύ άλλων εργαζομένων στα ορυχεία και στη βιομηχανία.

Η αναγκαιότητα —και οι ευκαιρίες— όμως, για τους εργαζομένους, είτε οργανωμένοι σε σωματείο είτε όχι, να έχουμε τόλμη, να οργανωθούμε και να εκδηλώσουμε ενεργά την αμοιβαία αλληλεγγύη μας σπανίως ήταν τόσο μεγάλη. Και η αναγκαιότητα μας ωθεί προς σε αυτή την κατεύθυνση. Ο βαθμός της επιτυχίας μας συχνά δεν θα μετριέται αρχικά με τον σχηματισμό νέων και ισχυρών σωματείων που παλεύουν για τα συμφέροντα της τάξης μας. Θα είναι η εμπειρία και η αυτοπεποίθηση που αποκτούμε καθώς δρούμε συλλογικά.

Πάνω, Tom Jaax/*Militant*. Κάτω, *Militant/Nancy Cole*. Πάνω: μέλη σωματείων απ' άκρη σ' άκρη των ΗΠΑ συμμετείχαν σε πορεία 5.000 στο Όστιν της Μινεσότας τον Απρίλη 1986 για να στηρίξουν την απεργία των εργαζομένων του σωματείου UFCW Local P-9 κατά της εταιρείας επεξεργασίας και συσκευασίας κρέατος Χορμέλ. Κάτω: μπλοκ του συνδικάτου ανθρακωρύχων UMWA σε εργατική διαδήλωση για ίσα δικαιώματα των γυναικών στην Ρίτσμοντ της Βιρτζίνιας, τον Γενάρη 1980. Ηγέτιδες της οργάνωσης Coal Employment Project, η οποία βοήθησε τις γυναίκες να πιάσουν δουλειά στα ορυχεία, κρατούν το πανό.

Θα είναι η αυξανόμενη πολιτική μας γνώση και συνείδηση για την τάξη των εργοδοτών και του εαυτού μας.

Θα είναι η περηφάνειά μας και η ετοιμότητά μας να ορθώσουμε το ανάστημά μας και να αναλάβουμε τις ευθύνες που μας αναλογούν καθώς δρούμε συλλογικά ως κομμάτι μιας κοινής τάξης.

Και θα είναι η βαθύτερη κατανόηση, όπως είχε εξηγήσει ο Ένγκελς ήδη το 1847, ότι «ο κομμουνισμός δεν είναι ένα δόγμα αλλά ένα κίνημα. Δεν έχει ως αφετηρία κάποιες αρχές αλλά

τα πραγματικά περιστατικά». Είναι η γραμμή πλεύσης της εργατικής τάξης προς την κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας.

Μέλη του Σοσιαλιστικού Κόμματος σήμερα εργάζονται και αγωνίζονται μαζί με άλλους εργαζόμενους στους σιδηροδρόμους —στις αλάνες και ως οδηγοί— αντιμετωπίζοντας συμβάσεις που περιλαμβάνουν παραχωρήσεις, τη μείωση του προσωπικού και τις αυξανόμενα επικίνδυνες συνθήκες εργασίας ως αποτέλεσμα της εκστρατείας της εργοδοσίας να αυξήσει τα κέρδη της. Δουλεύουμε και παλεύουμε μαζί με εργαζόμενους σε μεγάλα καταστήματα λιανικού εμπορίου που ανήκουν στην Walmart, τον μεγαλύτερο εργοδότη ιδιωτικής εταιρείας στις Ηνωμένες Πολιτείες, με ένα εργατικό δυναμικό κάπου ενάμιση εκατομμύριο εργαζόμενων που δεν είναι οργανωμένοι σε σωματείο. Η πολιτική μας δραστηριότητα περιλαμβάνει οδηγούς ταξί και εργαζόμενους σε υπηρεσίες διάθεσης αυτοκινήτων —από την Αφρική, την Ασία, τη Βόρεια Αμερική και αλλού οι οποίοι δουλεύουν όλο και περισσότερες ώρες υπό συνθήκες μείωσης του εισοδήματός τους, μη βιώσιμων χρεών, και αυξανόμενα ποσοστά αυτοκτονιών μπροστά στον αδίστακτο ανταγωνισμό τον οποίο καλλιεργούν οι ιδιοκτήτες στόλων των εταιρειών και οι καπιταλιστές στη λεγόμενη «gig economy», (τομέας όπου κυριαρχούν ευέλικτες και προσωρινές μορφές εργασίας στη διανομή προϊόντων και στην παροχή υπηρεσιών διαμέσου διαδικτύου «κατά παραγγελία»).

Jim West. Πάνω: Εντ Σαντλόφσκι, υποψήφιος για πρόεδρος του συνδικάτου με την Αντεπίθεση Χαλυβουργών [Steelworkers Fight Back], μιλάει σε συγκέντρωση στο Ντιτρόιτ, 5 Φλεβάρη, 1977. Η βάση του συνδικάτου χρησιμοποίησε την καμπάνια επιδιώκοντας να αναλάβει τον έλεγχο του USWA και να βάλει τέλος στη συνεργασία των αξιωματούχων του συνδικάτου με τους εργοδότες στη χαλυβουργία.

Οι εργαζόμενοι που οι οικογένειες των καπιταλιστών, οι επαγγελματίες και τα ανώτερα μεσαία στρώματα απορρίπτουν ως «κατάπτυστους» ή συκοφαντούν ως «εγκληματίες» ή απλά μόνο ως «σκουπίδια», είναι αυτοί που είναι οι πιο ανοικτοί σήμερα να αναλάβουν δράση κατά των εργοδοτών και να εξετάσουν εργατικές πολιτικές εναλλακτικές προοπτικές. Αυτά τα περιφρονητικά και προσβλητικά λόγια είναι το αντίθετο από ότι γνωρίζει το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα για τη μεγάλη πλειονότητα της τάξης μας. Τους θεωρούμε μια καλύτερη κατηγορία ανθρώπων. Προερχόμαστε από αυτούς και αποτελούμε ένα κομμάτι από αυτούς.

Πρόκειται για άνδρες και γυναίκες με διαφορετικό χρώμα δέρματος και είναι κάθε ηλικίας. Αυτοί και άλλοι σαν και αυτούς προέρχονται από τις πόλεις και από την ύπαιθρο, από όλους τους ηπειρους και είναι κάθε εθνικής καταγωγής. Μεταξύ αυτών των «κατάπτυστων» είναι που μια πειθαρχημένη και μαχητική συνδικαλιστική πρωτοπορία της εργατικής τάξης —και πάνω από όλα μια δοκιμασμένη συνειδητοποιημένη ταξικά πολιτική πρωτοπορία, ανεξάρτητη από το Δημοκρατικό και το Ρεπουμπλικανικό κόμμα— θα σφυρηλατηθεί με το πέρασμα του χρόνου στον αγώνα κατά της τάξης των εργοδοτών.

Το βιβλίο *Η στροφή στη βιομηχανία: η σφυρηλάτηση ενός προλεταριακού κόμματος* στηρίζεται στην επαναστατική συνέχεια του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, την οποία περιγράφουν και υπερασπίζονται πριν από σχεδόν οκτώ δεκαετίες ο Λεόν Τρότσκι στο *Στην υπεράσπιση του μαρξισμού* και ο Τζέιμς Π. Κάννον στο *Ο αγώνας για ένα προλεταριακό κόμμα*. Τα άρθρα και η αλληλογραφία που περιλαμβάνονται σε αυτά τα δύο βιβλία καταγράφουν την επιτυχή προσπάθεια να διατηρηθεί η κομμουνιστική γραμμή πλεύσης μπροστά σε μια αντιπολίτευση μέσα στο κόμμα και την οργάνωση της νεολαίας του, η οποία άρχισε να υποχωρεί στις πιέσεις των ιμπεριαλιστών και την κοινή γνώμη στη διάρκεια της προετοιμασίας της Ουάσιγκτον να συμμετάσχει στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Militant

Rail workers under attack

By Dick Roberts

The U.S. railroad industry has launched a slim campaign to drastically reduce the size of the subway labor force and to greatly intensify the work that the remaining railroad workers have to do.

It is a campaign that threatens the standard of living and the lives of rail workers across the country.

This campaign made headlines in the sensitive national settlement announced in mid-July between the rail industry and four rail unions.

While the new contract gives slim outright wage increases—14 percent in three years—it includes even possible cost-of-living adjustments which could help rail workers covered by it to keep up with inflation.

But the central significance of the national contract is that it is a green light for employers to scale the size of work crews on a local basis. If we look at the contract closely, it is obvious that it is meant to

Railroad workers set protest

Milwaukee Rd. bankruptcy: owners plan ripoff

By Dick Roberts

The bankruptcy of Milwaukee Road

Road management aims to liquidate company without paying compensation to employees. Interestingly, this was not what the U.S. tariff expert, Railway Age reported in the July 9 issue that "The Interstate Commerce Commission's passed the resolution and if a joint House-Senate resolution was signed by President Carter, it would then delay the liquidation. An official of the House Commerce this merger scheme," he said. "The most important thing is that Congress should immediately take over the Milwaukee Road in order to prevent an layoffs and any cutbacks in service.

Οι κομμουνιστές χρησιμοποιούν την εφημερίδα *Militant*, βιβλία για την εργατική πολιτική και τις εκλογικές μας καμπάνιες για να εξηγήσουμε την αλήθεια για τα καπιταλιστικά κόμματα και την καταπίεση, την εκμετάλλευση και τους πολέμους του κεφαλαίου που στηρίζουν.

Επάνω, Νταν Φέιν, χαλβουργός και υποψήφιος του ΣΕΚ για δήμαρχος του Φίνιξ της Αριζόνας το 1979. Κάτω, άρθρα στη *Militant* αναφέρουν πως τα αφεντικά των σιδηροδρόμων της εταιρείας Milwaukee Road χρησιμοποίησαν τα δικαστήρια για την κήρυξη πτώχευσης ώστε να μειώσουν το προσωπικό, να προχωρήσουν σε απολύσεις και να αυξήσουν τα κέρδη τους. Οι εργαζόμενοι έβγαλαν κονκάρδες και μπλουζάκια με το αίτημά τους, «να ερευνηθεί η Milwaukeegate».

«Η αντιπολίτευση βρίσκεται υπό την επιρροή των μικροαστικών τάσεων και διαθέσεων. Αυτή είναι η ουσία του όλου θέματος», γράφει ο Τρότσκι τον Δεκέμβρη του 1939 σε ένα από τα κείμενα στη συλλογή του *Στην υπεράσπιση του μαρξισμού*. «Οποιαδήποτε σοβαρή φραξιονιστική διαμάχη σε ένα κόμμα είναι στην τελική ανάλυση μια αντανάκλαση της ταξικής πάλης». Για αυτό το λόγο, όπως εξηγεί ο Τρότσκι σε ένα γράμμα που έγραψε λίγες εβδομάδες αργότερα, «Η ταξική σύνθεση του κόμματος πρέπει να αντιστοιχεί στο ταξικό του πρόγραμμα».

Μέχρι τις αρχές του 1917 ο Τρότσκι είχε γίνει μία από τις κεντρικές προσωπικότητες στην ηγεσία των Μπολσεβίκων που διαμόρφωσε ο Λένιν, η οποία καθοδήγησε τους εργάτες και τους χωρικούς στη Ρωσία στη διεξαγωγή της επανάστασης τον Οκτώβρη 1917 και δύο χρόνια αργότερα στο σχηματισμό της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Το 1929, σχεδόν μια δεκαετία μετά το θάνατο του Λένιν, ο Τζόσεφ Στάλιν εκδίωξε τον Τρότσκι από τη Σοβιετική Ένωση επειδή είχε τεθεί επικεφαλής της μάχης για τη συνέχιση της προλεταριακής διεθνιστικής πολιτικής του Λένιν. Ο Τρότσκι διεξήγαγε αυτή τη μάχη σε άμεση πολιτική αντιπαράθεση με τα αναδύομενα μικροαστικά στρώματα στην ΕΣΣΔ τα προνόμια και τα συμφέροντα των οποίων όλο και περισσότερο διασφαλιζόνταν από τον Στάλιν. Προλεταριακοί επαναστάτες ανά τον κόσμο, μεταξύ τους ο Κάννον και άλλοι ηγέτες αυτού που θα γίνει το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, συμπαρατάχθηκαν με τον Τρότσκι στην ίδρυση ενός νέου παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος που υπερασπιζόταν την πολιτική κατεύθυνση του Λένιν.

Το *Η στροφή στη βιομηχανία: η σφυρηλάτηση ενός προλεταριακού κόμματος* στηρίζεται επίσης στον άμεσο απολογισμό του Φάρελ Ντομπς, της ταξικής ηγεσίας που οργάνωσε και καθοδήγησε τους εργαζόμενους κατά τη δεκαετία του 1930 στις απεργίες και στις οργανωτικές εκστρατείες που μετασχημάτισαν τους Τίμστερς στη μεσοδυτική περιοχή των ΗΠΑ σε ένα μαχητικό βιομηχανικό συνδικαλιστικό κίνημα. Τα τέσσερα βιβλία του Ντομπς —*Η εξέγερση των Τίμστερς*, *Η δύναμη των Τίμστερς*, *Η πολιτική των Τίμστερς* και *η Γραφειοκρατία των Τίμστερς*— «αξίζουν να διαβαστούν και να ξαναδιαβαστούν και να εξεταστούν κάθε χρόνο», όπως εξηγώ σε μια αναφορά που περιλαμβάνεται εδώ. «Όσο περισσότεροι σύντροφοι πιάσουν δουλειά στη βιομηχανία, αρχίζουν να γνωρίζουν τα σωματεία και να λειτουργούν ως κομμάτι των φράξεων του κόμματος, τόσο περισσότερα θα αντλήσουμε από αυτά τα βιβλία κάθε φορά που θα προστρέξουμε σε αυτά».

Είναι επίσης σημαντικό να δούμε το *Η στροφή στη βιομηχανία: η σφυρηλάτηση ενός προλεταριακού κόμματος* ως ένα βιβλίο που συνοδεύει τρία άλλα πιο πρόσφατα, τα οποία αναπτύσσουν περισσότερο κοινωνικά και ταξικά ζητήματα που βρίσκονται στο επίκεντρο της πορείας της Αμερικής προς τον σοσιαλισμό:

- *Ο Μάλκολμ Χ, η απελευθέρωση των Μαύρων και ο δρόμος προς την εργατική εξουσία*, του Τζακ Μπαρνς
- *Are They Rich Because They're Smart? Class Privilege, and Learning Under Capitalism* του Τζακ Μπαρνς (2016) και το
- *Tribunes of the People and the Trade Unions* των Karl Marx, V.I. Lenin, Leon Trotsky, Farrell Dobbs, και Jack Barnes (2019).

Το *Tribunes of the People and the Trade Unions* επικεντρώνεται στην ευρεία και συστηματική προπαγανδιστική δραστηριότητα του κόμματος στους κόλπους της εργατικής τάξης. Μέλη του ΣΕΚ, υποστηρικτές και νέοι σοσιαλιστές στηρίζουν εργατικές πικετοφορίες, χτυπούν πόρτες και στέκουν στις αυλές για να μιλήσουν με εργαζόμενους στις πόλεις, σε χωριά, και στην αγροτική ύπαιθρο, καθώς διεξάγουμε τέτοιου είδους δουλειάς στο χώρο εργασίας και στα σωματεία. Χρησιμοποιούμε τη *Militant*, βιβλία για την εργατική πολιτική και τις εκλογικές καμπάνιες του ΣΕΚ για να εξηγήσουμε την αλήθεια για τα καπιταλιστικά κόμματα και την εκμετάλλευση, την

καταπίεση και τους πολέμους του κεφαλαίου που αυτά στηρίζουν. Πάνω από όλα, αναφέρουμε το πως οι εργαζόμενοι οργανώνονται για να αντισταθούν στις επιθέσεις στα δικαιώματά μας και στις συνθήκες εργασίας και ζωής —εντός και εκτός δουλειάς.

Miners fight safety cuts, firings

BY JOHN STUDER

PHILIPPI, West Virginia — A victory has been won in an ongoing battle taking place here between Old Ben Coal, a subsidiary of Standard Oil of Ohio (SOHO), and 600 members of United Mine Workers Local 2095 at Kitt mine #1.

This running battle came to a head on September 22 when Old Ben framed up and "suspended with intent to discharge" miner Bill Hovland.

Hovland has worked in the mine since January 1981. He is currently on the ballot as Socialist Workers Party candidate for U.S. Senate in West Virginia.

As a number of miners put it, Hovland's suspension was "the straw that broke the camel's back."

On October 4 the miners in Local 2095

ter of Operations. Shockey previously worked for Consolidation Coal (Consol) — the largest coal employer in the district. It has a notorious reputation for antiunion activities and unsafe operations in order to boost productivity and profits.

Shockey is widely known in the coal fields as a real "Consol man" who Old Ben brought in to get a speedup drive going in their newest mine in Phillippi.

In order to give extra incentive to the supervisory personnel to crack down on the work force, Old Ben announced they would wait for six months before making any management changes. Those who proved themselves most capable at boosting productivity and weakening the union would get to stay.

Miner Bill Hovland won job back

Πάνω: άρθρο της *Militant* για το πώς ο ανθρακωρύχος Μπιλ Χόβλαντ, υποψήφιος του ΣΕΚ στη Γουέστ Βιρτζίνια το 1982 για Γερουσιαστής των ΗΠΑ, κέρδισε πίσω τη δουλειά του μετά την απόλυσή του από την εργοδοσία της εταιρείας Old Ben Coal. Οι συνάδελφοι του Χόβλαντ είδαν την απόλυσή του ως κομμάτι της διαμάχης μεταξύ των αφεντικών και του σωματείου που βρισκόταν σε εξέλιξη.

Η *Militant* έχει μεγάλη ικανότητα να προωθήσει την οργάνωση και την εκπαίδευση ταξικά σκεπτόμενων εργαζόμενων και συνδικαλιστών. Ως «εβδομαδιαία εφημερίδα που εκδίδεται προς το συμφέρον του εργαζόμενου λαού», όπως με υπερηφάνεια διακηρύσσει ο υπότιτλός της, κάθε τεύχος της προβάλλει αναφορές από εργαζόμενους —που γράφονται από εμάς και με το δικό μας όνομα— για την αντίσταση προς τους κυρίαρχους καπιταλιστές στα εργοστάσια, στα ορυχεία και άλλους χώρους εργασίας και σε εργατικές συνοικίες. Το πράττουμε αυτό ανοικτά και με τόλμη όσο αφορά του ποιοι είμαστε και τις πολιτικές μας θέσεις, δίχως ποτέ να προσποιούμαστε ότι είμαστε οτιδήποτε άλλο. Και συμπαραστεκόμαστε στους συναδέλφους μας να δρύνε κατά τον ίδιο τρόπο.

Το *Tribunes of the People and the Trade Unions* περιλαμβάνει επίσης το άρθρο του Τρότσκι «Συνδικάτα στην εποχή της παρακμής του ιμπεριαλισμού», γραμμένο το 1940, το οποίο, καθώς γράφει ο Φάρελ Ντομπς στην εισαγωγή του 1969, περιλαμβάνει «περισσότερη τροφή για σκέψη (και δράση) [...] όσο κανένα άλλο βιβλίο ή από κανέναν άλλο συγγραφέα πάνω στο συνδικαλιστικό ζήτημα».

Το *Μάλκολμ Χ, η απελευθέρωση των Μαύρων και ο δρόμος προς την εργατική εξουσία*, όπως τονίζεται στην πρώτη κιάλας παράγραφο, εξηγεί την αδιάρρηκτη σύνδεση μεταξύ του αγώνα για την απελευθέρωση των Μαύρων και την γραμμή πλεύσης προς την «επαναστατική κατάκτηση της κρατικής εξουσίας από μια ταξικά συνειδητοποιημένη, πολιτικοποιημένη και οργανωμένη πρωτοπορία της εργατικής τάξης —μια πρωτοπορία εκατομμύριων ανθρώπων».

Δεκέμβρης 1974, πορεία στη Βοστώνη υπέρ της άρσης των φυλετικών διαχωρισμών στα σχολεία. Μαζικές συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και η υπεράσπιση των σχολικών λεωφορείων με Μαύρους μαθητές οδήγησε στην αναχαίτηση των επιθέσεων που οργάνωναν ηγέτες του Δημοκρατικού Κόμματος. Ο αγώνας αυτός ήταν «καθοριστικής σημασίας απόκτησης εμπειρίας στη μάχη για ένα ολόκληρο στρώμα της κομματικής ηγεσίας», λέει ο Μπαρνς.

Μια κυβέρνηση εργατών και αγροτών, γράφει, είναι «το πιο ισχυρό όπλο» για τη διεξαγωγή της μάχης όχι μόνο για να μπει τέλος στον ρατσισμό και την καταπίεση των Μαύρων αλλά και στην υποταγή των γυναικών «και κάθε μορφή εκμετάλλευσης και εξευτελισμού του ανθρώπου που μας κληροδότησε η ταξικά διαιρεμένη κοινωνία εδώ και πολλές χιλιετίες».

Η εισαγωγή σε αυτό το βιβλίο εξηγεί γιατί είναι αφιερωμένο στα στελέχη του ΣΕΚ που είναι Αφρικανοί-Αμερικανοί, «που ποτέ δεν χάνουν ευκαιρία να αντιμετωπίζουν πρόσωπο με πρόσωπο όσους στιγματίζουν άλλους για τη φυλετική τους καταγωγή ή για τις κομμουνιστικές τους απόψεις, τους κάθε λογής μισαλλόδοξους και δημαγωγούς που επιδιώκουν να αμφισβητήσουν ότι εργάτες, αγρότες και νέοι που είναι Μαύροι —και μάλιστα *υπερήφανοι* που είναι Μαύροι— έχουν τη δυνατότητα να γίνουν και θα γίνουν κομμουνιστές στη ίδια γραμμή πλεύσης και πάνω στην ίδια πολιτική βάση με οποιονδήποτε άλλον».

Υπάρχει μια συντονισμένη επίθεση σήμερα στην αναγνώριση του γεγονότος ότι οι ταξικές διαιρέσεις βρίσκονται πίσω από *όλες* τις μορφές εκμετάλλευσης και καταπίεσης, και ότι η ταξική πάλη και η ταξική συνείδηση —εργατική ταξική συνείδηση— είναι καθοριστικής σημασίας για οποιονδήποτε αγώνα για την απελευθέρωση. Η επίθεση δεν προέρχεται άμεσα από τις κυρίαρχες καπιταλιστικές οικογένειες, οι οποίες πάντα προσπαθούσαν να καλύψουν αυτή την επικίνδυνη αλήθεια —επικίνδυνη για *αυτές*.

Αντ' αυτού, η επίθεση προέρχεται από αυτό που πολλοί αναφέρουν ως «αριστερά». Πρόκειται για φιλελεύθερους και ριζοσπάστες από τη μεσαία τάξη και τους ελεύθερους επαγγελματίες —από προνομιούχα κολλέγια και πανεπιστήμια όπως το Χάρβαρντ, το Όμπερλιν και άλλα, από

κεντρικές εφημερίδες, περιοδικά και κανάλια της τηλεόρασης, από τη *New York Times* και την *Atlantic Monthly* μέχρι το CNN, το BBC, και το περιοδικό *The New Yorker*. Την προωθούν σε ιστοσελίδες και στα «μέσα κοινωνικής δικτύωσης» τα οποία πολλαπλασιάζονται τόσο γρήγορα που δεν μπορείς να τα παρακολουθείς. Αυτές οι φωνές —οι οποίες περιλαμβάνουν άτομα και πολιτικές ομάδες που ισχυρίζονται ότι υποστηρίζουν τον εργαζόμενο λαό και τους καταπιεσμένους— επιμένουν ότι οι διενέξεις που έχουν φυλετική βάση ή το χρώμα του δέρματος ή αυτό που αποκαλούν «έμφυλη ταυτότητα» —και όχι η τάξη— είναι η κινητήρια δύναμη της ιστορίας.

Αριστερά, καθώς οι Βιετναμέζοι μαχητές της ελευθερίας μπήκαν στην Σαϊγκόν (σήμερα Πόλη του Χο Τσι Μιν) το 1975, οι τελευταίες στρατιωτικές δυνάμεις των ΗΠΑ τράπηκαν σε φυγή. Ο πόλεμος στο Βιετνάμ άλλαξε συθέμελα την πολιτική στις ΗΠΑ, λέει ο Μπαρνς. «Αυτό που προηγουμένως θεωρείτο ανέφικτο έγινε πραγματικότητα». Δεξιά, διεθνή καμπάνια κέρδισε την ελευθερία δώδεκα μελών του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος του Ιράν οι οποίοι είχαν καταδικαστεί σε θάνατο και δύο άλλοι σε ισόβια. Το «έγκλημά» τους ήταν η διάδοση σοσιαλιστικών απόψεων μεταξύ του εργαζόμενου λαού —δηλαδή, η οικοδόμηση ενός επαναστατικού εργατικού κόμματος.

Αλλά η παρατήρηση ότι η μέχρι σήμερα ιστορία «της υπάρχουσας κοινωνίας είναι η ιστορία ταξικών αγώνων» ισχύει σήμερα όσο και όταν ο Καρλ Μαρξ και ο Φρίντριχ Ένγκελς σχεδόν πριν από 175 χρόνια το διατύπωσαν στην αρχή του Κομμουνιστικού Μανιφέστου, το ιδρυτικό πρόγραμμα του σύγχρονου επαναστατικού εργατικού κινήματος.

Η απόρριψη της ταξικής πάλης δεν είναι κάτι καινούργιο. Υπάρχουν υπεραρκετές παρόμοιες με τις σημερινές «θεωρίες» περί «πολιτική της ταυτότητας», «διαθεματικότητα» και άλλες που τις διαδίδουν σήμερα θορυβωδώς νέοι ελεύθεροι επαγγελματίες και άλλοι από τα ανώτερα μεσαία στρώματα. Το 1940 ο Τζέιμς Π. Κάννον διεξήγαγε μια πολεμική κατά μικροαστικών ρευμάτων λίγο πριν τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, οι οποίοι «διαμαρτύρονται για την 'οπισθοδρομική' μας στάση προς τις θεμελιώδεις έννοιες του μαρξισμού —την ταξική θεωρία του κράτους, το ταξικό κριτήριο στην εκτίμηση όλων των πολιτικών ζητημάτων, την αντίληψη της πολιτικής, συμπεριλαμβάνοντας τον πόλεμο, ως την έκφραση ταξικών συμφερόντων, κ.λπ.

«Απ' όλα αυτά», λέει ο Κάννον, «βγάζουν το συμπέρασμα ότι είμαστε από τη φύση μας 'συντηρητικοί' και διευρύνουν την ετικέτα αυτή ώστε να καλύπτει οτιδήποτε έχουμε κάνει στο παρελθόν».

Η ετικέτα αυτή σήμερα δεν είναι απλά το «συντηρητικοί» αλλά κάποιου είδους «ομοφοβικοί» ή «ρατσιστές» που εκτοξεύεται κατά της εργατικής τάξης από τους αυτοπροσδιοριζόμενους ως «πολεμιστές της κοινωνικής δικαιοσύνης». Πολλοί από αυτούς καταφεύγουν στη συκοφαντία και τη βαναυσότητα για να εκφοβίσουν όσους έρχονται σε αντιπαράθεση με αυτούς, είτε γύρω από πολιτικές διαφορές, τις σχέσεις μεταξύ των φύλων, ή απέναντι σε μικρομαγαζάτορες απλά

επειδή υπερασπίζονται τον εαυτό τους από κλοπές ή άλλου είδους κλεψιά. Εκδηλώνοντας την περιφρόνησή τους προς τη νόμιμη διαδικασία και τη συνταγματική προστασία που έχουν κατακτηθεί μέσα από ταξικές μάχες των εργατών, των Αφρικανών-Αμερικανών, των γυναικών και άλλων, αυτοί οι φαρισαίοι ιεροεξεταστές οργανώνουν τη λασπολογία και υποχρεώνουν με τις κραυγές τους να σιωπήσουν τους ανταγωνιστές τους που έχουν επιλέξει.

Militant/Norton Sandler Τον Ιούνιο 1987, ανθρακωρύχοι στις ΗΠΑ, μεταξύ τους και η Άλισον Κένεντι (μπροστά), επισκέπτονται ανθρακωρυχεία στη Βρετανία για να αντλήσουν διδάγματα από την αντίσταση στην εκστρατεία των κυρίαρχων να κλείσουν τα ορυχεία και να διαλύσουν το Εθνικό Συνδικάτο Εργαζόμενων στα Ορυχεία [National Union of Mineworkers—NUM]. Είχαν φιλοξενηθεί από την οργάνωση Γυναίκες κατά το κλείσιμο των ορυχείων [Women Against Pit Closures], την οποία αποτελούσαν γυναίκες ανθρακωρύχων και άλλες υποστηρίκτριες του NUM. Το 2016 η Κένεντι ήταν υποψήφια του ΣΕΚ στις προεδρικές εκλογές των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο πραγματικός στόχος, όμως, είναι οι δεκάδες εκατομμύρια εργαζομένων σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες, τους οποίους αυτοί οι περιφρονητικοί (και μερικές φορές νεόπλουτοι) υποστηρικτές των ταξικών προνομίων επιδιώκουν να εξοστρακίσουν από την ανθρώπινη φυλή ως ανίδεους, καθυστερημένους, ρατσιστές και αντιδραστικούς. Αλλά αυτοί οι «κατάπτυστοι» είναι απλά οι σημερινές γενιές εργαζομένων τους οποίους τα αφεντικά —καθώς και πολλοί αξιωματούχοι των σωματείων— είχαν ξεγραμμένους ως «σκουπίδια» κατά τη διάρκεια των μεγάλων εργατικών αγώνων που ξέσπασαν προς μεγάλη τους έκπληξη τη δεκαετία του 1930.

Αυτό που είχα γράψει στο βιβλίο *Are They Rich Because They're Smart?* (Είναι πλούσιοι επειδή είναι έξυπνοι;) για τη σημερινή αυτοαποκαλούμενη «φωτισμένη μεριτοκρατία» έχει πολλές

φορές επιβεβαιωθεί. Η «μεριτοκρατία», αυτό το «αξιόλογα αμειβόμενο» στρώμα —διευθυντές πανεπιστημίων, κοσμήτορες και καθηγητές, υψηλά ιστάμενοι και ισχυροί αξιωματούχοι των «μη-κερδοσκοπικών» οργανισμών και «μη-κυβερνητικών οργανώσεων, των μέσων ενημέρωσης και επαγγελματίες της υψηλής τεχνολογίας, προσωπικότητες της ψυχαγωγίας και του αθλητισμού, και πολλοί άλλοι— «είναι αποφασισμένο να εξαπατήσει τον κόσμο ώστε να δεχθεί το μύθο ότι η οικονομική και κοινωνική εξέλιξη των μελών του αποτελεί απλά μια ανταμοιβή για την ιδιαίτερη ευφυΐα, εκπαίδευση και ‘υπηρεσία’ τους». Πιστεύουν πραγματικά ότι έχουν «το δικαίωμα να λαμβάνουν αποφάσεις, να διοικούν και να ‘διαχειρίζονται’ την κοινωνία για λογαριασμό της αστικής τάξης —εξ ονόματος αυτού που ισχυρίζονται ότι είναι τα συμφέροντα του ‘λαού’».

Αλλά πάνω από όλα, «το θεωρούν προσβολή και απεχθάνονται να ταυτίζονται με τον εργαζόμενο λαό των Ηνωμένων Πολιτειών —λευκών, Μαύρων ή λατινοαμερικανικής καταγωγής, που έχουν γεννηθεί στις ΗΠΑ ή σε άλλη χώρα. Η στάση τους απέναντι σε εκείνους που παράγουν τον πλούτο της κοινωνίας, τη βάση όλου του πολιτισμού, εκτείνεται από την αλαζονική και υποτιμητική αντιμετώπιση έως το περιστασιακό ξέσπασμα ανοικτής περιφρόνησης, καθώς μας κάνουν κηρύγματα για τους τρόπους και την ηθική μας».

Μετά από λίγα χρόνια, το μόνο νεότερο στοιχείο που χρειάζεται να αναφέρουμε είναι η μεία ότι η ανοικτή τους περιφρόνηση είναι ένα «περιστασιακό ξέσπασμα». Σήμερα πρόκειται για ένα συχνό φαινόμενο και γίνεται ηθελημένα.

Ο εργαζόμενος λαός δεν έχει τίποτα να κερδίσει και τα πάντα να χάσει αν στηριχθεί στις πλούσιες οικογένειες, το δικομματικό τους σύστημα, τα «σοσιαλιστικά» τους τσιράκια ανάμεσα στους ελεύθερους επαγγελματίες και τα ανώτερα στρώματα των μεσαίων τάξεων και την κυβέρνηση και το κράτος τους. Χρειάζεται να οργανωθούμε ανεξάρτητα, και πολιτικά και οργανωτικά, από την τάξη των εργοδοτών η οποία αντλεί τον τεράστιο πλούτο και την εξουσία της από την εκμετάλλευση της κοινωνικής εργασίας των εργατών, των αγροτών και άλλων εκμεταλλεζόμενων παραγωγών —και οι οποίοι πάνω από όλα κάνουν το παν για να μας κρύψουν αυτή την πραγματικότητα ώστε να εμποδίσουν την ανάπτυξη *ταξικής συνείδησης*.

Σήμερα, το πρόγραμμα και η κατεύθυνση για δράση που παρουσιάζεται στο *Η στροφή στη Βιομηχανία: η σφυρηλάτηση ενός προλεταριακού κόμματος* το χρειάζονται εργαζόμενοι που αγωνίζονται για την πληρωμή των δεδουλευμένων τους σε ορυχεία του Κεντάκι, οργανώνονται για να αντισταθούν στις επικίνδυνες συνθήκες εργασίας σε ένα πελώριο κολοσσό λιανικής πώλησης ή σε ένα μεταφορικό τραίνο με διακόσια βαγόνια, υπερασπίζονται το δικαίωμα των γυναικών να επιλέξουν την έκτρωση, απαιτούν τη νομιμοποίηση όλων των μεταναστών που δεν έχουν χαρτιά, οργανώνουν εκδηλώσεις διαμαρτυρίας κατά της αστυνομικής κτηνωδίας ή οργανώνουν αλληλεγγύη προς τους αγώνες των εργαζομένων οπουδήποτε στον κόσμο.

Οι ταξικά σκεπτόμενοι εργάτες ανοιχτά και με τόλμη συμμετέχουν σε κάθε αγώνα, σε κάθε «συνδυασμό» για να αντισταθούμε στις επιθέσεις των εργοδοτών, είτε έχουμε είτε όχι ακόμη οργανώσει σωματείο στο χώρο εργασίας μας.

Συμμετέχουμε στην πραγματοποίηση του επιτακτικού καθήκοντος της ανοικοδόμησης και ενίσχυσης του εργατικού κινήματος, στηρίζοντας και συμμετέχοντας στις προσπάθειες οργάνωσης των εργαζομένων που δεν είναι οργανωμένοι σε σωματείο οπουδήποτε υπάρχει αγώνας, οποιαδήποτε κι αν είναι η κατάσταση με τα «χαρτιά» τους.

Και εξηγούμε την αναγκαιότητα και συμβάλουμε στην προώθηση της ταξικής συνείδησης, που μας ενώνει και δεν μας διαιρεί, καθώς αρχίζουμε να μεταμορφώνουμε τον εαυτό μας και να μετασχηματίζουμε τα συνδικάτα σε εργαλεία αγώνα κατά της καπιταλιστικής κυριαρχίας και της ίδιας της εκμετάλλευσης.

Δεν υπάρχουν εγγυήσεις για το ποιο θα είναι το ποσοστό της τάξης μας που θα οργανωθεί σε συνδικάτα, ή πόσα σωματεία θα μετασχηματιστούν. «Δεν είμαστε προφήτες αλλά επαναστάτες που επιδιώκουμε να στρέψουμε τις εξελίξεις προς την κατεύθυνση της ενίσχυσης της ενότητας της εργατικής τάξης στον αγώνα», επισημαίνει η αναφορά στις σελίδες αυτές στην οποία αντλούνται διδάγματα από την εμπειρία του πρώτου χρόνου της στροφής μας στη βιομηχανία.

Militant/Kathy Mickells Δεξιά, η Κουβανή ηγέτιδα της νεολαίας, Κένια Σεράνο, σε μια περιοδεία στις ΗΠΑ, ακούει τους πικετοφόρους του συνδικάτου αυτοκινητοβιομηχανίας σε απεργία στο εργοστάσιο της Κατερπίλαρ, στο Γιορκ της Πενσιλβάνιας, τον Μάρτη 1995, οι οποίοι της εξηγούν τον αγώνα τους. Οι απεργοί έδειξαν επίσης την προθυμία τους να μάθουν για την κουβανική επανάσταση.

Στις δύο μεγάλες επαναστάσεις του εικοστού αιώνα —στη Ρωσία το 1917 και μετά από σχεδόν τέσσερις δεκαετίες στην Κούβα— η κεντρική σημασία των συνδικάτων και ο αγώνας για τον μετασχηματισμό τους σε μεγάλο βαθμό εμφανίστηκε μετά, και όχι πριν, την πάλη για την εργατική εξουσία. Αλλά οι επαναστατικά σκεπτόμενοι εργαζόμενοι δεν πρέπει να βασίζονται στην πιθανότητα ότι αυτό το μοτίβο θα επαναληφθεί στο σημερινό κόσμο, στον οποίο και το

επίπεδο εκβιομηχάνισης και το μέγεθος και η βαρύτητα της εργατικής τάξης είναι αρκετά μεγαλύτερα, όχι μόνο στις ιμπεριαλιστικές χώρες αλλά και σε πολλές άλλες.

Ένα πράγμα που γνωρίζουμε στα σίγουρα, όμως, είναι ότι μια σοσιαλιστική επανάσταση στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι αδιανόητη *δίχως την οργάνωση της τάξης μας στον αγώνα για την οικοδόμηση σωματείων και τη χρήση της δύναμης των σωματείων* για την προώθηση των συμφερόντων των εργαζομένων εδώ και σε όλο τον κόσμο. Και η σφυρηλάτηση ενός προλεταριακού κόμματος —ένα επαναστατικό *πολιτικό* εργαλείο της εργατικής τάξης, με στόχο πάνω από όλα την αλλαγή στο ποια τάξη θα ασκεί την κρατική εξουσία— είναι αδύνατη χωρίς τη συμμετοχή σε αυτό τον αγώνα.

Το μεγαλύτερο εμπόδιο στην ανάπτυξη της ταξικής συνείδησης είναι αυτό που όλοι οι θεσμοί της καπιταλιστικής κοινωνίας μαθαίνουν στους εργαζόμενους όσο αφορά τι γνώμη να έχουμε για τον εαυτό μας. Είναι αυτό που μας διδάσκουν για την αξία μας ως άνθρωποι. Αυτό που μας διδάσκουν ότι *δεν μπορούμε να κάνουμε και ποτέ δεν θα μπορέσουμε*. Αυτά που μας δασκαλεύουν μέρα μπαίνει και μέρα βγαίνει τα αφεντικά και οι μικροαστοί «ειδικοί» και «διαχειριστές» τους, αρκετά από τα οποία αναπαράγουν οι γραφειοκράτες των συνδικάτων.

Αλλά η ταξική πάλη έχει να μας πει μια διαφορετική ιστορία. Ο Μάλκολμ Χ, ο Ερνέστο Τσε Γκεβέρα και ο Φιντέλ Κάστρο, ο Μορίς Μπίσοπ, ο Τομάς Σανκαρά και άλλοι εξέχοντες επαναστάτες ηγέτες δεν σταμάτησαν ποτέ να υπενθυμίζουν στους εργαζόμενους ότι η ανακάλυψη της ανθρώπινης *αξίας* μας είναι κάτι πιο σημαντικό από το να μιλάμε συνέχεια για την καταπίεση και την εκμετάλλευσή μας. Δεν σταμάτησαν να μας εξηγούν το τι *είμαστε* ικανοί να γίνουμε. Και να μας δείχνουν στην πράξη πως είμαστε ικανοί να μεταμορφώσουμε τον εαυτό μας —και τα θεμέλια της ίδιας της κοινωνίας— *καθώς οργανωνόμαστε και παλεύουμε συλλογικά*.

Μέσα από τέτοιου είδους ταξικές μάχες, που περιλαμβάνουν όλους τους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες προς το συμφέρον του εργαζόμενου λαού, αποκτούμε εμπειρία και αυτοπεποίθηση, στον εαυτό μας και ο ένας προς τον άλλο. Είναι ο τρόπος που δημιουργούνται δεσμοί ταξικής αλληλεγγύης και αφοσίωσης. Το πρόγραμμα του ΣΕΚ που υιοθέτησε το 1938 και εξακολουθεί να καθοδηγεί τον πολιτικό προσανατολισμό μας σήμερα, λέει την αλήθεια όσο δυνατό είναι αυτό να γίνει:

«Όλοι οι μέθοδοι που αναπτύσσουν την ταξική συνείδηση, την εμπιστοσύνη στις δικές τους δυνάμεις, την ετοιμότητα για αυτοθυσία στον αγώνα είναι καλοί. Οι μέθοδοι που δεν επιτρέπονται είναι εκείνοι που ενσταλάζουν στους καταπιεσμένους το φόβο και την υποταγή απέναντι στους καταπιεστές, που τσακίζουν το πνεύμα της διαμαρτυρίας και της αγανάκτησης ή αντικαθιστούν τη βούληση των μαζών με τη βούληση των ηγετών, την πεποίθηση και την αποφασιστικότητα με τον καταναγκασμό, την ανάλυση της πραγματικότητας με τη δημαγωγία και τη σκευωρία».

Δεν υπάρχει κάτι να προσθέσουμε στις τελευταίες αυτές προτάσεις αυτού του προγράμματος. Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα «δίχως κανένα συμβιβασμό δίνει τη μάχη κατά όλων των πολιτικών ομάδων που βρίσκονται υπό την εποπτεία της αστικής τάξης. Το καθήκον του —η

κατάργηση της κυριαρχίας του καπιταλισμού. Ο στόχος του —ο σοσιαλισμός. Η μέθοδός του —η προλεταριακή επανάσταση».

27 Σεπτέμβρη 2019